

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

Povrv-66/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Tini Jakupak u pravnoj stvari tužitelja/ovrhovoditelja GRAD VRBOVSKO, OIB: 15154087569, Vrbovsko (Vrbovsko), Ulica Hrvatskih Branitelja 1, zastupano po punomoćniku Dejanu Španoviću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika/ovršenika Hrvatski Telekom d.d., OIB: 81793146560, Zagreb, Radnička cesta 21, zastupano po punomoćniku Tinu Lovriću, odvjetniku OD BOGDANOVIĆ, DOLIČKI & PARTNERI, Zagreb, Miramarska cesta 24, radi isplate, nakon održane glavne rasprave, zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s objavom 31. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave broj: Ovr-69527/2024, javnobilježnički predmet: UPP/OS-Ovr-961/2024, javnog bilježnika Nevenke Jukić od 22. kolovoza 2024., u dijelu u kojem je naloženo tuženiku namiriti tužitelju tražbinu u iznosu od 27.146,13 EUR uvećanu za zakonske zatezne kamate koje teku od 8. siječnja 2024. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, te se tužbeni zahtjev odbija.

II Nalaže se tužitelju platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.500,00 EUR zajedno sa zateznim kamata od dana presuđenja 31. srpnja 2026. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave broj: Ovr-69527/2024, javnobilježnički predmet: UPP/OS-Ovr-961/2024, javnog bilježnika Nevenke Jukić od 22. kolovoza 2024., u dijelu u kojem je naloženo tuženiku namiriti tužitelju tražbinu u iznosu od 4.934,10 EUR uvećanu za zakonske zatezne kamate koje teku od 8. siječnja 2024. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, te se utvrđuje da je tužitelj u tom djelu povukao tužbu.

Obrazloženje

1. Rješenjem o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Nevenke Jukić iz Zagreba broj: Ovr-69527/2024 od 22. kolovoza 2024. nalaže se tuženiku (ovrhovoditelju) da u roku od 8 dana od dana dostave rješenja tužitelju (ovrhovoditelju) namiri tražbinu iz prijedloga za ovrhu zajedno s odmjerenim troškovima (točka 1. izreke rješenja), određuje se ovrha radi prisilne naplate tražbine zajedno s troškovima (točka 2. izreke rješenja), a i da nastali troškovi postupka iznose 968,50 EUR (točka 3. izreke rješenja). Rješenje je doneseno na temelju tužiteljeve vjerodostojne isprave - kartice partnera od 24. srpnja 2024. za tužiteljevu tražbinu naknade za pravo puta prema tuženiku u ukupnom iznosu od 32.080,23 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate. U prilogu prijedloga za ovrhu tužitelj je dostavio izvod otvorenih stavaka, rješenje s klauzulom pravomoćnosti Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 20. srpnja 2018. klasa UP/I-344-03/16-11/392, ur broj 376-10-18-32 za Grad Vrbovsko, dopunsko rješenje klasa UP/I-344-03/16-11/392, ur broj 376-05-3-21-43 od 14. prosinca 2021. te dopis u kojem se navodi da je presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj UsII-364/18-9 od 20. veljače 2019. odbijen tužbeni zahtjev ovdje tuženika za poništenje tog rješenja.

2. Tuženik u svom prigovoru u cijelosti osporava zahtjev tužitelja, osnovanost i visinu tražbine prema vjerodostojnoj ispravi uz obrazloženje (u bitnome) da tužitelj (ovrhovoditelj) «nema pravo naplaćivati potraživanje (...) uzimajući u obzir nespornu odlučnu činjenicu postojanja drugog (predmnijevanog) stvarnog prava odnosno drugog pravnog odnosa (...)» te da su «[tuženik] i [tužitelj] sklopili [Ugovor T.4.4.2-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015., dalje: ugovor] koji [tužitelja] i [tuženika] obvezuje, i to kao jedina relevantna pravna osnova po kojoj je u pogledu plaćanja radi korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture (...) na javnim površinama [tuženik] dužan [tužitelju] plaćati naknadu», a i da je tuženik tužitelju «2. siječnja 2024. na temelju postojećeg ugovora o služnosti, za 2024. već platio naknadu za korištenje EKI».

3. Rješenje o ovrsi je po pravovremenom prigovoru tuženika stavljeno van snage rješenjem ovog suda broj Povrv-66/2026-3 od 2. ožujka 2026. te je postupak nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga.

4. U nastavku postupka tužitelj se očitovao na navode tuženika iz prigovora na način da ih osporava kao neosnovane. Ujedno uređuje svoj tužbeni zahtjev te djelomično povlači tužbu. Tako navodi da prema rješenju Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (dalje: Agencija) klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018. (dalje: rješenje/18) tuženik je u obvezi tužitelju platiti do 7. siječnja svake godine naknadu za pravo puta u iznosu od 33.534,43 EUR. Prema dopunskom rješenju Agencije klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-05-3-21-43 od 14. prosinca 2021. (dalje: rješenje/21) tuženik je u obvezi tužitelju platiti do 7. siječnja svake godine naknadu za pravo puta u iznosu od 3.470,95 EUR. Ova rješenja su konačna, pravomoćna i izvršna. Tako je tuženik na temelju konačnih, izvršnih i pravomoćnih rješenja/18 i rješenja/21 u obvezi plaćati tužitelju do 7. siječnja svake godine naknadu za pravo puta u ukupnom iznosu 37.005,38 EUR. Tuženik je 2. siječnja 2024. platio tužitelju dio naknade za pravo puta u iznosu od 4.934,10 EUR, a koji je iznos tužitelj knjižio kao djelomičnu uplatu naknade za pravo puta za razdoblje 2024. - 2025. (i 8,95 EUR za naknadu za pravo puta za razdoblje 2023. - 2024.). Tako tužitelj prijedlogom za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave - kartice partnera od 24. srpnja 2024. zahtijeva da mu tuženik plati preostali (neplaćeni) dio godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 32.080,23 EUR. Tuženik je 27. prosinca 2024., nakon podnošenja prijedloga za ovrhu, platio tužitelju i iznos od 4.934,10 EUR. Stoga je tužitelj tuženikovu uplatu od 27. prosinca 2024. knjižio kao djelomičnu uplatu naknade za pravo puta za razdoblje 2024. - 2025. prema redu dospijeca za ispunjenje u smislu članka 171. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima. Stoga tužitelj povlači tužbu u odnosu na djelomično podmirenu tražbinu za iznos od 4.934,10 EUR s obzirom da je tuženik taj iznos podmirio nakon utuženja (nakon podnošenja prijedloga za ovrhu). U preostalom dijelu tužitelj predlaže održati na snazi platni nalog sadržan - za iznos od 27.146,13 EUR. Tužitelj nadalje ističe da je tuženik u objektivno identičnim činjeničnim i pravnim situacijama ugovora o osnivanju prava služnosti između njega i jedinica lokalne samouprave podnosio tužbe sa zahtjevom da mu jedinice lokalne samouprave plate (vrate) godišnje naknade za pravo puta koje su primile na temelju pravomoćnih i izvršnih rješenja Agencije uz obrazloženje da u povodu takvih ugovora nije u obvezi platiti naknadu za pravo puta, a koje obrazloženje iznosi i u svom prigovoru u ovršnom postupku koji prethodi ovom parničnom postupku. Sudovi prvog stupnja odbili su takve tuženikove tužbene zahtjeve uz obrazloženje da je tuženik naknadu za pravo puta platio u skladu s pravomoćnim rješenjima Agencije kojima je sud vezan i koja nije ovlašten preispitivati jer je njih u okviru svoje nadležnosti donijelo upravno tijelo, a i da je pitanje prava na naknadu za pravo puta (obveze plaćanja naknade za pravo puta) prethodno pitanje o kojemu sud ne može drugačije odlučiti. Tuženik je protiv svih navedenih presuda podnio žalbe. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske svojom presudom broj: PŽ-853/2024-5 od 27. studenog 2024. potvrdio je prvostupanjsku odluku uz obrazloženje da su rješenja Agencije pravomoćne i izvršne odluke upravnog tijela kojima je utvrđeno postojanje tuženikove obveze plaćanja godišnje naknade za pravo puta, koja nisu stavljena izvan snage, i da je upravo na temelju njih tuženik platio utužene iznose naknada za pravo puta pa da nisu ostvarene pretpostavke stjecanja bez osnove, zbog čega da tuženik ne može zahtijevati vraćanje utuženih iznosa (točka 15. obrazloženja), pri čemu je napomenuo da o postojanju obveze (prava) iz tih rješenja sud ne može raspravljati u parničnom postupku u smislu članka 12. stavka 1. ZPP (točka 17. obrazloženja) odnosno raspravljati je li tuženik dužan platiti naknadu iz rješenja Agencije ili u visini iz ugovora odnosno je li došlo do prestanka obveze plaćanja naknade za pravo puta utvrđene rješenjem Agencije u povodu ugovora; dakle da je neosnovana tvrdnja o stjecanju bez osnove zbog toga što je rješenje Agencije,

kao pravomoćni upravni akt, i dalje na snazi (točka 24. obrazloženja), a i napomenuo da je jedino Agencija, kao nadležno javnopravno tijelo (regulator), ovlaštena utvrditi da je obveza naknade za pravo puta iz rješenja Agencije prestala (točka 23. obrazloženja). Ova svoja shvaćanja Visoki trgovački sud iznosi i u drugim svojim presudama, donesenim u objektivno identičnim predmetima, kojima odbija tuženikove žalbe i potvrđuje prvostupanjske presude. Vrhovni sud je u brojnim svojim odlukama iznio pravna shvaćanja da je parnični sud vezan za pravomoćnu odluku upravnog tijela (v. primjerice presude Vrhovnog suda broj: Rev-x 1037/12-2 od 16. listopada 2013. i presudu broj: Rev 531/07-2 od 13. lipnja 2007.) odnosno da pravomoćnu odluku upravnog tijela ne može u parničnom postupku preispitivati niti da može drugačije odlučiti (v. rješenje Vrhovnog suda broj: Revt 275/14-3 od 1. travnja 2015. i rješenje broj: Rev 2038/2019-2 od 20. srpnja 2021.), a i da parnični sudovi ne mogu odlučivati niti o zakonitosti te odluke i da se njezina zakonitost može ispitivati samo u upravnom postupku povodom pravnih lijekova propisanih za taj postupak i u upravnom sporu (v. primjerice presudu Vrhovnog suda broj: Rev 192/10-2 od 21. rujna 2011.). U konkretnom slučaju pravomoćnim rješenjima Agencije koja su na snazi (nisu ukinuta, poništena ili izmijenjena) utvrđeno je pravo tužitelja da mu tuženik plaća godišnju naknadu za pravo puta u ukupnom iznosu od 37.005,38 EUR (v. obračun naknade prema rješenju/18 i obračun naknade prema rješenju/21), svake godine do 7. siječnja. Dakle, pravna osnova plaćanja (naknade za pravo puta) nije otpala, a konkretni ugovor na koji se tuženik poziva nema utjecaja na njegovu obvezu plaćati tužitelju naknadu za pravo puta prema pravomoćnim rješenjima Agencije - jer o utjecaju tog ugovora na tu obvezu može odlučiti samo Agencija kao javnopravno tijelo (regulator). Prema svemu navedenom, tužitelj predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese odluku kojom se održava na snazi platni nalog specificiran u ovom podnesku.

6. U nastavku postupka tuženik se podneskom od 20. travnja 2026. očitovao na navode tužitelja. Tuženik izjavljuje da pristaje na povlačenje uz uvjeti i zahtjev da naslovni sud naloži tužitelju da u odnosu na taj povučeni dio naloži tužitelju podmiriti prouzročeni trošak. Tuženik osporava kao neosnovane sve tužiteljeve tvrdnje te ističe kako je njegov zahtjev za dodatnu naplatu iznosa iz vjerodostojne isprave u cijelosti neosnovan, da tuženik nije u obvezi tužitelju plaćati naknadu, poziva se na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: VSRH) koje iznosi u nizu svojih najnovijih odluka u kojima je iznio svoje pravno shvaćanje da u slučaju postojanja ugovornog odnosa vlasnik zemljišta (ovdje tužitelj) nema pravo naplaćivati naknadu (za pravo puta) preko ugovorenog iznosa, a infrastrukturni operator (ovdje tuženik) nije dužan plaćati naknadu (za pravo puta) preko tog ugovorenog iznosa. Tuženik u obrazloženju svojih navoda o neosnovanosti tužiteljeve tražbine poziva se na članak 63. stavak 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama («Narodne novine» 76/22. i 14/24., dalje: ZEK/22) kojim je određeno da infrastrukturni operator ne plaća upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta u slučaju kada je infrastrukturni operator ujedno i vlasnik te nekretnine, ili ima kakvo stvarno pravo na toj nekretnini, ili drugi pravni odnos s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine, kojim je uređeno korištenje općeg dobra ili nekretnine. Iz tuženikovih navoda proizlazi da on osporava i visinu tužiteljeve tražbine dok tužitelj tvrdi da je njegova tražbina utvrđena pravomoćnim rješenjima Agencije u točno određenoj visini godišnje naknade.

7. U dokaznom postupku sud je pročitao karticu kupaca, dopise, rješenje s klauzulom pravomoćnosti Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 20. srpnja 2018. klasa UP/I-344-03/16-11/392, ur broj 376-10-18-32 za Grad Vrbovsko,

dopunsko rješenje klasa UP/I-344-03/16-11/392, ur broj 376-05-3-21-43 od 14. prosinca 2021., Ugovor T.4.4.2.-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7593/2017 od 20. studenog 2019., e-mail korespondenciju, Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj Revd-436/2020 od 22.05.2020., Potvrda o plaćanju od 2.01.2024., Odluka USRH, Usll-3024/2022 i dr. od 20.12.2022. i druge odluke.

8. Nakon ocjene svih dokaza i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne Novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08 i 57/11, 25/13, 70/19, 80/22 - dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

9. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 27.146,13 EUR sa zateznim kamatama po osnovi naknade za pravo puta za razdoblje 2024-2025 godine.

10. Među strankama je sporno trebaju li se u međusobnom odnosu vezano za plaćanje naknade za korištenje nekretnina u vlasništvu tužitelja za potrebe EKI tuženika primjenjivati: Rješenje HAKOM-a (odnosno pravila propisana posebnim pravnim uređenjem, kako to propisuje ZEK/22 kao *lex specialis*) ili Ugovor o služnosti temeljem kojeg su stranke uredile svoje međusobne odnose (pa tako i pitanje plaćanja naknade), koji je i danas na snazi, kako je to uostalom potvrđeno i Pravomoćnom presudom.

11. U ovoj pravnoj stvari utvrđuje se (i nije sporno među strankama) da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor T.4.4.2.-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24.03.2015. (dalje: Ugovor o služnosti i/ili Ugovor) koji je na snazi. Čl. 3. st. 1. tog ugovora određeno je da je predmet ugovora osnivanje prava služnosti na javnim površinama u vlasništvu tužitelja u korist tuženika, u svrhu gradnje, polaganja, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme tuženika. Čl. 4. st. 1. tog ugovora ugovoreno je da tužitelj daje pravo služnosti na javnim površinama na neodređeno vrijeme, a tuženik preuzima pravo služnosti javne površine na način i u opsegu pobliže opisanom u čl. 3. ugovora. Čl. 4.2. ugovora određeno je da tužitelj ovlašćuje tuženika upisati pravo služnosti u zemljišnim knjigama u svoje ime i svoju korist. Tužitelj tijekom postupka ne osporava da je pravo služnosti upisano u zemljišnim knjigama. Čl. 5. st. 1. tog ugovora ugovoreno je da za osnivanje prava služnosti na javnim površinama stranke utvrđuju jednokratnu naknadu u iznosu od 111.528,00 kn. Čl. 5. st. 1. tog ugovora određeno je da će tuženik plaćati godišnju naknadu za služnost jednom godišnje do 1. ožujka.

12. Iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7593/2017 od 20. studenog 2019. proizlazi da se taj postupak vodio između ovdje tuženika kao tužitelja i ovdje tužitelja kao tuženika i tom presudom utvrđeno je da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama broj T4.4.2.-160/2015 od 24. ožujka 2015., kojeg je tuženik izjavio s učinkom od 30. prosinca 2016., neosnovan i bez pravnog učinka. Iz ove presude proizlazi da je tužitelj dao izjavu tuženiku kojom otkazuje predmetni ugovor. Potom je tuženik podnio tužbu radi utvrđenja da je otkaz tog ugovora neosnovan i bez pravnog učinka te je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske tužbeni zahtjev prihvaćen, odnosno utvrđeno je

da je bez pravnog učinka predmetni otkaz ugovora. Stoga, ugovor T4.4.2.-160/2015 je i dalje na snazi između stranaka.

13. Iz rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 20. srpnja 2018. proizlazi da je u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu tužitelja i utvrđivanja naknade za pravo puta, a pokrenutom na zahtjev tužitelja, pod točkom I. rješenja utvrđeno da je tuženik infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu tužitelja. Pod točkom IV. izreke rješenja utvrđen je način utvrđenja obračuna visine naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. i II. izreke rješenja. Točkom V utvrđen je trenutak od kada ima pravo na naknadu za pravo puta. Točkom VI i VII tuženik se obvezuje u roku od 8 dana/10 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara i platiti naknadu za prvu i drugu godinu korištenja prava puta.

14. Iz dopunskog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 14. prosinca 2021. proizlazi da je u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu tužitelja i utvrđivanja naknade za pravo puta, a pokrenutom na zahtjev tužitelja, pod točkom I. izreke utvrđeno da je tuženik infrastrukturni operator na nekretninama u vlasništvu tužitelja. Pod točkom III. izreke riješeno je da se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI. Pod točkom IV. izreke riješeno je da se utvrđuje da tužitelj ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 30. prosinca 2016. Pod točkom V. Izreke riješeno je da se tuženik obvezuje u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun dostaviti tužitelju i agenciji.

15. U postupku nije sporno da su sva navedena rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti konačna i izvršna te su na snazi, kao i presuda Visokog trgovačkog suda.

16. Iz e-mail korespondencije proizlazi da je tuženik dostavio tužitelju i Agenciji obračun godišnje naknade prema rješenju od 20. srpnja 2018. u iznosu od 252.665,18 kn i obračun godišnje naknade dopunskom rješenju od 14. prosinca 2021. u iznosu od 26.151.,88 kn. Ukupni iznos za koji tužitelj ima pravo da mu tuženik plaća godišnju naknadu za pravo puta je iznos od 37.005,38 EUR (obračun po rješenju iz 2018. i obračun po rješenju iz 2021.) svake godine 7. siječnja.

17. Između stranaka nije sporno da je tuženik platio tužitelju iznos od 4934,10 eura 2. siječnja 2024.

18. Uzimajući u obzir navedenu uplatu, preostali iznos godišnje naknade prema navedenim rješenjima za razdoblje 2024.-2025. godine iznosi 27.146,13 eura. U odnosu na dospijeeće naknade prema rješenju iz 2018. pod točkom VII. rješenja određeno je da se tuženik obvezuje u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti naknadu za prve dvije godine. Svaka sljedeća godišnja naknada plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koju je naknada plaćena. Točkom V. rješenja određeno je da se naknada plaća od 30. prosinca 2016. Stoga, naknada je dospjela istekom osam

dana od isteka razdoblje za koje je prošla naknada plaćena, dakle, za utuženu tražbinu 7. siječnja 2024. U odnosu na dospijeće tražbine prema dopunskom rješenju iz 2021. točkom IV. rješenja određeno je da se tuženik obvezuje u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti naknadu za prve dvije godine. Svaka sljedeća godišnja naknada plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koju je naknada plaćena. Točkom V. rješenja određeno je da tužitelj ima pravo na naknadu od 30. prosinca 2016. Stoga, razdoblje za koje je naknada plaćena istječe 12. kolovoza svake godine pa je sukladno točki IV. rješenja naknada dospjela istekom osam dana od isteka razdoblje za koje je prošla naknada plaćena, dakle, za utuženu tražbinu 7. siječnja 2024.

19. Sud je odbio tužiteljev prijedlog za izvođenjem financijskog vještačenja jer nije bio važan za odluku sukladno odredbi čl. 292. st. 4. ZPP-a. Ovo stoga što je visina godišnje naknade prema svakom od navedenih rješenja vidljiva iz isprava u spisu (tuženik je dostavio obračun godišnje naknade, kako je tim rješenjima i obvezan). Nije potrebno izvođenje financijskog vještačenja jer oduzimanje plaćenog iznosa od ukupnog iznosa naknade ne predstavlja izračun za koji je nužno potrebno stručno znanje financijskog vještaka, već se radi o vrlo jednostavnoj matematičkoj operaciji zbrajanja i oduzimanja.

20. Stranke su svoje odnose uredile Ugovorom T.4.4.2.-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24.03.2015. Na temelju tog ugovora tuženik je stekao pravo služnosti, kao stvarno pravo, na svim javnim površinama u vlasništvu tužitelja, upravo u svrhu gradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme tuženika. Taj ugovor je i dalje na snazi.

21. U parničnom postupku ne može preispitivati pravilnost i zakonitost rješenja donesenih u upravnom postupku, već je to moguće samo u upravnom postupku povodom pravnih lijekova podnesenih protiv tih rješenja, sve kako to navodi i tužitelj tijekom postupka. Međutim, u ovom parničnom postupku ne ispituje se pravilnost i zakonitost navedenih rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, već se u ovom postupku odlučuje o tome da li u situaciji kada postoji ugovor između stranaka i rješenja agencije, plaća li se naknada koju su stranke ugovorile ili zakonska naknada koja je utvrđena rješenjima Agencije.

22. U utuženom razdoblju na snazi je Zakon o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj: 76/22 dalje: ZEK/22) koji u čl. 63. st. 8. propisuje da infrastrukturni operator ne plaća upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta u slučaju kada je infrastrukturni operator ujedno i vlasnik te nekretnine, ili ima kakvo stvarno pravo na toj nekretnini, ili drugi pravni odnos s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine, kojim je uređeno korištenje općeg dobra ili nekretnine.

23. Na pravni odnos stranaka u konkretnom slučaju primjenjuje se propis koji je na snazi u razdoblju za koje tužitelj potražuje naknadu, dakle, ZEK/22. Neovisno o tome, valja istaknuti da je sadržajno isto uređenje bilo na snazi i u vrijeme kada su donesena predmetna rješenja agencije. Čl. 28. st. 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj: 73/08, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17 – dalje: ZEK/08) propisano je da infrastrukturni operator plaća upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta u skladu s odredbama članka 29. ovoga Zakona, osim ako je

infrastrukturni operator ujedno i vlasnik te nekretnine, ili ima koje drugo stvarno pravo na toj nekretnini, ili drugi pravni odnos s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine, kojim je utvrđena obveza plaćanja odgovarajuće naknade za korištenje općeg dobra ili nekretnine.

24. U konkretnom slučaju, tuženik u utuženom razdoblju ima stvarno pravo na predmetnim nekretninama, i to pravo služnosti koje je osnovano na temelju Ugovora Ugovor T.4.4.2.-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24.03.2015. Zbog toga, tuženik nije dužan plaćati zakonsku naknadu za pravo puta iz ZEK/22, već je dužan ispuniti svoju ugovornu obvezu, odnosno platiti naknadu koju su stranke ugovorile. Rješenjima Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti utvrđena je zakonska naknada za pravo puta, dakle, obveza plaćanja naknade nastaje po samom zakonu na temelju odredbi ZEK/22 i prije toga ZEK/08. Ne radi se o naknadi čija obveza plaćanja bi konstitutivno nastala donošenjem rješenja agencije, već se tim rješenjima utvrđuje zakonska naknada za pravo puta i njezina visina. Međutim, kako u utuženom razdoblju tuženik ima stvarno pravo na predmetnim nekretninama – pravo služnosti u svrhu gradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme tuženika na temelju ugovora sklopljenog između stranaka, to sukladno odredbi čl. 63. st. 8. ZEK/22 ne postoji njegova obveza plaćati zakonsku naknadu za pravo puta, odnosno naknadu koja je utvrđena rješenjima Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti bez obzira na to što su ta rješenja konačna i izvršna, već postoji isključivo tuženikova obveza plaćati naknadu koja je ugovorena Ugovorom T.4.4.2.-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24.03.2015.

25. Nije sporno da je u utuženom razdoblju tuženik platio tužitelju ugovorenu naknadu u iznosu od 4.934,10 eura. Kako ne postoji obveza plaćanja zakonske naknade za pravo puta, to je tužbeni zahtjev neosnovan i odlučeno je kao u točki I izreke presude.

26. U odnosu na povučeni dio sud je donio odluku kao u rješenju sukladno čl. 193. ZPP-a.

27. Tuženik je uspio u parnici u cijelosti pa mu je tužitelj dužan nadoknaditi parnične troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Prilikom odlučivanja koji troškovi će se nadoknaditi tužitelju uzeti su u obzir samo oni troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23., 107/25 – dalje: Tarifa) prema vrijednosti predmeta spora od 32.080,23 eura. Tuženiku su priznati troškovi sastava prigovora protiv rješenja o ovrsi u iznosu od 500,00 eura prema Tbr. 11. t. 1. Tarife, za sastav podnesaka od 20. travnja 2026. i 2. lipnja 2026. u iznosu od 500,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za zastupanje na ročištu od 1. srpnja 2026. u iznosu od 500,00 eura prema Tbr. 9. t. 1. Tarife što ukupno iznosi 2.000,00 eura. Tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 500,00 eura pa ukupni priznati troškovi iznose 2.500,00 eura.

28. Tužitelj je dužan platiti i zatezne kamate na troškove postupka sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a koje teku od dana donošenja presude. Stopa zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne

novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) za ostale odnose.

U Zagrebu, 31. srpnja 2026.

SUDAC
Tina Jakupak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

DNA:

1. tužitelju po pun – sp na presudu
2. tuženiku po pun
3. kal pravomoćnosti – 30 dana

Broj zapisa: **9-3088b-72079**

Kontrolni broj: **0381b-1f7e8-c6675**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TINA JAKUPAK, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.